

Lewi Beniamin

Kategorie: Biografie

Urodził się 30 października 1869 r. w Rydze. Dyplom studiów lekarskich uzyskał w 1894 r. Specjalizował się w leczeniu chorób wewnętrznych i dziecięcych. Prowadził prywatną praktykę w Łodzi przy ul. Traugutta 5, a następnie przy ul. Piotrkowskiej 113. Był członkiem Izby Lekarskiej w Łodzi.

Mieszkał w Łodzi z żoną Anną (ur. 20 stycznia 1874 r.) oraz córką Eleonorą (ur. 16 czerwca 1907 r.) przy ul. Traugutta 5, a następnie przy ul. Gdańskiej 43.

Po wybuchu wojny został zmuszony do przeniesienia się na teren getta, gdzie zamieszkał z żoną przy ul. Bazarowej 7. W getcie pracował jako lekarz od 1 maja 1940 r.; pełnił funkcję ordynatora oddziału zakaźnego Szpitala nr 2 przy ul. Drewnowskiej 75 (vide), a później szpitala zakaźnego przy ul. Dworskiej 74 (vide) do początku 1944 r.

W końcu 1943 r. był zaangażowany w pomoc małoletnim więźniom obozu dla dzieci polskich przy ul. Przemysłowej (vide).

Abram Łaski wspominał w dzienniku, że tuż przed śmiercią Lewi w rozmowie z rabinem Abramem Sylmanem (vide) miał powiedzieć, iż „ani jeden Żyd nie dożyje upadku Niemiec”. Zmarł 3 lipca 1944 r. na gruźlicę kręgosłupa. W swojej relacji Wołkowski określił go mianem „porządnego człowieka”.

Adam Sitarek

Źródła

APŁ, 221/24828, k. 14; ibid. 278/1011, Karta pracy, k. 558–559; AŻIH, 301/2838, Relacja Konstantego Wołkowskiego (Kałmana Wołkowicza), k. 1; A.I. Łaski, Dziennik (fragmenty) [w:] Oblicza getta. Antologia tekstów z getta łódzkiego, red. K. Radziszewska, E.

Wiatr, Łódź: Wydawnictwo Uniwersytetu Łódzkiego, 2017, s. 55;
Żydzi dawnej Łodzi. Słownik biograficzny Żydów łódzkich oraz z
Łodzią związanych, red. A. Kempa, M. Szukalak, t. 4, Łódź: Oficyna
Bibliofilów, 2001, s. 104.

Tagi

dzieci zdrowotność

Data aktualizacji: 30-07-2026

Data dodania: 19-09-2025